

KIRAN MILLWOOD
HARGRAVEOVÁ

OBJEV MAGII,
KTERÁ NAWŽDY
ZMĚNÍ SVĚT...

VE STÍNU
VLČÍ
KRÁLOVNY

GEOMANTSKÁ TRILOGIE — KNIHA PRVNÍ

VE STÍNU
VLČÍ
KRÁLOVNY

Přečtěte si také

*Julie a žralok
Leila a modrá liška*

Kiran Millwood Hargraveová

VE STÍNU VLČÍ KRÁLOVNY

GEOMANTSKÁ TRILOGIE — KNIHA PRVNÍ

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text copyright © Kiran Millwood Hargrave, 2023
Illustrations copyright © Manuel Šumberac, 2023
Translation © Anežka Mann, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
All rights reserved

Ve stínu Vlčí královny

Z anglického originálu *In the Shadow of the Wolf Queen*

přeložila Anežka Mann

Redigoval Ondřej Pauser

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,

Oderská 333/5, 196 03 Praha 9 – Čakovice

v edici #booklab v roce 2025

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0884-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

info@slovalt.cz

*Naší dceři,
která je počátkem mého největšího
dobrodružství.*

Knih první:

VE STÍNU VLČÍ KRÁLOVNY

*„Vrcholy stromů dnešní
jsou možná kořeny,
co pijí nebes jas.“*

Rainer Maria Rilke, *Sad*, přeložil Vladimír Holan

*„Ale do té doby nám zbývá ujít ještě
dlouhou cestu, a ta se krouží sem a tam.
Začíná u kmene stromu.“*

Neil Prince, *Děti jasanu a jilmu*

Probouzení

Probudilo to svět, jako vítr probouzí vzduch.

Vše doposud klidné se náhle chvělo. Stromy Deštivého lesa, líně se pohupující ve větru, znenadání protáhly kořeny, jako by se chystaly chodit. Ptáci se vznesli z větví a jejich hejna se zmítala na nebi jako cáry hedvábí. V chladné vlhké lesní půdě mravenci dál odhodlaně pokračovali ve své pouti.

Ve studené slané temnotě moře Tarath se z vln zdvihala těla velryb, žraloci se nořili k mořskému dnu a rejnoci vylétávali z vody, až jejich těla připomínala roztočená ostrží. Na oblačných vrcholcích Drakkenských hor se věkovité kameny čeřily jako vodní hladina a střásaly ze sebe sníh. Neviditelný nebeský poledník řídil svým tahem příliv a odliv a po síních mrtvých přecházely vykořeněné duše sem a tam jako tygři.

V paláci postaveném ze ztroskotaných lodí si Vlčí královna brousila kopí. V síni, která kdysi bývala jeho pevností, pohřbíval pán vzbouřenců svou ženu. V horách otevřela prastará dívka oko opředené pavučinami, a když si protahovala prsty, znělo to jako chrastění oblázků.

Země začala zpívat a všichni musí být ve střehu.

KAPITOLA PRVNÍ

Past

„Tiše, Naro!“

Les promlouval. Pod temně měděnou korunou Starší olše seděla Ysolda v tureckém sedu a pokoušela se naslouchat řeči stromů. K srdci si tiskla jantarový amulet, ohlazený neustálými doteky a jasně oranžový jako plamen ohně, a bosé nohy nořila do mechu. Nara jí v širokých smyčkách kroužila nad hlavou a někde nalevo od nich varovně volal na svou družku vrabec, který si všiml mořského jestřába klouzajícího vzduchem.

„Naro, tiše,“ zasyčela Ysolda znovu, zamračila se a pootevřela oči.

Jestřáb kolem dívky prolétl, zacvakal zobákem a lehce se jí otřel o tvář kropenatými křídly, ale poslechl. Nara věděla, že nemá působit rozruch, když se Ysolda snaží naslouchat.

Ysolda znovu zavřela oči a přitiskla si amulet těsněji k hrudi. Pokusila se nevnímat Nařino nakvašené štěbetání a přetrvávající vrabčí paniku, soustředila se na les, napínala uši, aby slyšela vodu hluboko v půdě pod sebou, stromy, které sdílely prostor a epochy a předávaly si vědění jako krev. Hari říkala, že je to všechno tady, neustále.

Nepoužívají slova. Můžeš k tomu, co říkají, nějaká slova přiřadit – „následovat“, „dole“, „tady“ –, ta ale nedokážou vystihnout skutečný význam jejich sdělení. Když jim nasloucháš, prostoupí tě instinkty, pocity. Slova jako „hlad“ nebo „láska“ nestačí. Nedokážou to obsáhnout. Nemusíš být výjimečná, abys je slyšela: stačí naslouchat.

S tou její zářivou pletí a zlatohnědýma očima se jí to mluví. Ysolda byla dost moudrá na to, aby nesoudila podle vzhledu, ale kdybyste kohokoli požádali, ať si představí výjimečného člověka, který slyší stromy, představil by si v duchu někoho, jako je Hari. Takže když jí sestra říkala, že se naslouchání stromům může naučit, Ysolda jí tak úplně nevěřila.

Křup. Křup.

Ysolda znovu pootevřela oči. Nara seděla na mechem porostlé větvi a na dlouhém drápu měla nabodnutého velkého černého brouka. Teď mu jednu po druhé trhala nohy, upřeně přitom zírala na Ysoldu a uraženě cvakala zobákem.

„Mořští jestřábi brouky nežerou,“ pokárala ji Ysolda. Nara odlomila další nohu.

Ysolda zakroužila rameny, krátce, netrpělivě vydechla a naposledy se pokusila ponořit do toho místa, které jí popsala Hari, kde by její tělo nebylo nic než vzduch a naslouchání. Pokud se jí někde podaří je slyšet, bude to tady – pod prvním stromem, ze kterého se zrodil jejich les a kde byla zapsána všechna slova jazyka ogam, řeči stromů – s Hařiným jantarovým amuletem přitisknutým k srdci. Jenže měla ztuhlý krk, kručelo jí v břiše a přeseďela si pravou nohu.

Vztekle vykřikla a odhodila amulet. „Už jsem to skoro měla! Kdybys nevyplašila toho vrabce –“

Nara se načepýřila a z Ysoldy rázem vyprchal všechen hněv. Vzdychla a znovu se posadila na měkkou zem. Půda byla vlhká, jako vždycky. Pokud v Deštivém lese zrovna nepršelo, znamenalo to, že jste někde pod střechou. Právě díky dešti bylo tohle místo jasně zelené. Byla to tak živá barva, že připomínala olejovou skvrnu na vodě, ve které se mísí všechny odstíny: zlatá a modrá a fialová a zelená, zelená, zelená. Bylo to krásné, ale taky nebezpečné pro všechny, kdo to tady neznali – neznali pěšiny a bažiny, příběhy a pravidla.

Nara přestala chroupat brouka a snesla se poblíž Ysoldiny hlavy, hnětla jí vlasy jako ohromná, opeřená kočka. Bylo to celkem bolestivé a do copu se jí vsakovaly šťávy z nebohého brouka, ale Ysolda věděla, že se jí Nara snaží omluvit, tak upřímně, jak to jen mořský jestřáb dovede.

„Není to tvoje vina,“ vzdychla a podala dravci prst. Nara ho začala něžně oždibovat. „Zase tak blízko jsem nebyla.“

Byla to pravda, která ji bolela jako rána do srdce. Byla si tak jistá, že zrovna dneska udělá zásadní pokrok. Probudila se a škubalo jí v prstech u nohou, jemně ji to táhlo, jako by její nohy přesně věděly, kam mají jít. Z háčku u dveří sebrala Hařin amulet a chodidla ji pak dovedla právě na tohle místo uprostřed lesa, po neviditelné pěšině plazící se mezi kmeny až na mýtinu pod nejstarším stromem. Byla to síla, náboj mocnější než blesk, který trhá bouřkové mraky, a dovedla ji sem. Byla si tak jistá. A co z toho?

V jejich vesnici žili lidé, kteří uměli vycítit vodu a rudu, ať už se nacházeli kdekoli, proutkaři, kteří dokázali ze země zdvihnout klacík a naplnit ho svou mocí, vyslat ho roztočený po lese, aby vyčmuchal skryté prameny nebo žíly třpytivého stříbra a olova. Jiným zase ani na okamžik nehrozil hlad, protože v lese znali každíčkový list a druh mechu, od pohledu dokázali správně určit jakoukoli houbu i hmyz.

Nejcennější byli naslouchači, jako byla Hari, kteří znali stromy a rozuměli jazyku jejich kořenů, způsobům, kterými si předávaly zprávy o vodě a nebezpečí nebo nepřirozeném hnutí ve vzduchu. Nebyla to žádná kouzla, jenom zvláštní druh pozornosti, ale pro Ysoldu, která necítila, neviděla a neslyšela, to klidně mohla být magie.

Pochopitelně vnímala spojení se svým stromovým dvojčetem, olší, kterou zasadili v den, kdy se narodila, a které přibyl letokruh za každický rok jejího života, ale ani ta k ní nepromlouvala.

Pro Hari to všechno bylo příliš hlasité – ve vesnici, kde si obyvatelé zbudovali svá obydlí ze dřeva, kterého byl v lese na pobřeží dostatek, museli jejich rodiče potom, co se narodila Hari, postavit dům z kamení. Nemohla mít dřevěné knoflíky na šatech, a dokonce i její jantarový amulet, zkamenělá smůla Starší olše, musel viset na háčku u dveří, pokud zrovna nepotřebovala naslouchat.

Poté, co jejich rodiče zemřeli, tahala Hari reptající Ysoldu k útesům, aby po polenech dovalily domů kusy kluzké černé břidlice na opravu střechy nebo pískovce, který dobře držel teplo, na podlahu. Nemohly dřívím ani topit, protože Hari slyšela jeho kvílení. Používaly rašelinu, která jim začoudila celý dům tak, že to tam smrdělo jako v Clyině udírně, kde viseli sledi a makrely s kalnýma očima. I přes všechna tahle opatření si občas Hari zacpávala uši včelím voskem a ovčí vlnou, aby hlasy stromů dostala z hlavy.

Starší olše se třpytila v pozdně odpoledním slunci, její listí jako by v jeho paprscích hořelo a hluboké rýhy ogamské abecedy jasně zářily. Ysolda si ji pro uklidnění přeříkala nahlas – mřížku *ae, ar*, spletené jako hnízdo, diamantové *oi*. Dokázala je přechíst stejně jako Hari, ačkoli ona se je musela naučit zpaměti, neměla je vryté do

srdce. *Ale jen proto, že jedna věc je přirozenost a druhá naučená, neznamená to, že je ta druhá jakkoli méněcenná.* To se to Hari řekne.

Sledovala, jak světlo natahuje své dlouhé prsty skrz listí nad její hlavou, drobné kapičky deště se třpytily, jako by byly lapené v jantaru a nutily Ysoldu mhouřit světle šedé oči.

Než Hari začal její dar příliš pohlcovat, ona a Ysolda se sem chodily učit abecedu společně, povídaly si zkazky o tom, jak byl prastarý strom zasazen, o lese, který kdysi dosahoval až k Praposlednímu hvozdu a pokrýval celý kraj. Ysolda hrozně ráda vyprávěla, ačkoli některé její příběhy byly snad až příliš přesvědčivé. Hari říkala, že jsou to lži, ale Ysolda tvrdila, že trocha fantazie nikomu neuškodí.

Čekala jí dlouhá cesta domů a brzy bude tma. Teď, když se blížila slavnost Mabon, svátek sklizně, která značila střídání ročních období, se zdálo, že slunce se z oblohy spouští střemhlav jako jestřáb, místo aby se snášelo lehounce jako pírkó, jak tomu bývá v létě.

„Domů, Naro,“ zavelela Ysolda, vyškrábala se na nohy a začala se obouvat. Sebrala ze země amulet a otáčela ho v prstech. Byl trochu moc velký, než aby se jí pohodlně vešel do dlaně, a měl tvar protažené dešťové kapky. Špičatý konec zdobilo vroubkování podobné dubovému listu a povrch amuletu pokrývaly jemné rýhy slova *nion*, jasan, které znamená „otevři“: otevři uši lesu.

Já se snažím, pomyslela si Ysolda.

Potřebovala se dostat domů dřív, než si Hari uvědomí, že si půjčila její amulet, a navíc měla hlad. Z hrsti ostružin, které se jí ráno podařilo nasbírat, se stala pouhá vybledlá vzpomínka, a její sestra chystala k večeři husí nákyp s opravdovým máslem, které sama stloukla, ochucený petrželí natrhanou z bylinkového záhonu před jejich domem. Ysoldě zakručelo v břiše a olízla si fialové prsty, aby z nich dostala alespoň chuť ovoce.

Nara se vznesla a zakrátko jí zmizela z očí. Než si Ysolda uvědomila, co chystá, vrhl se jestřáb střemhlav zpátky mezi stromy a vrabec náhle utichl.

„Naro!“ Ysolda se otrásla a rozběhla se k hustému lesnímu porostu, kde Nara zmizela. „Ne ty maličké!“

Ysoldě se z podobných záležitostí dělalo nanic, ačkoli se snažila, aby to tak nebylo. Když se rozhodla, že si mořského jestřába ochočí, Hari ji varovala, že Nara nemůže zbavit její přirozenosti. I v tomhle měla její sestra pravdu, ačkoli Ysolda byla přesvědčená, že Hařina mourovatá kočka, Sasanka, je mnohem krutější než Nara. Její jestřáb si s jídlem alespoň nehrál, než ho zabil.

Nara se hrbila nad potravou a velikými křídly ji zakrývala před Ysoldiným zrakem.

„Naro, pojd.“

Jestřáb otočil svou ušlechtilou hlavu Ysoldiným směrem. Ze zobáku mu visel cár šedé srsti a Ysoldě zakručelo v břiše.

„Jdeme, Naro. Domů.“

Nara polkla a znovu sklonila zobák pro další sousto. Ysolda se po ní netrpělivě natáhla a potom ztuhla. Vrabci nemají srst, ani šedou, ani žádnou jinou. Napadlo ji, že Nara nejspíš ulovila veverku, ale něco se jí přece jen nezdálo.

Její jestřáb se nacházel v místě, kde nerostlo křoví ani kapradí. Ozařovaly ho poslední paprsky zapadajícího slunce, byla to mýtina, která až příliš připomínala místo, kde dnes Ysolda seděla a čekala, až k ní začnou hovořit stromy. Ale pod pozůstatky Nařiny večere byl mech, a mech přece roste jen ve stínu.

Ysoldina mysl pracovala na plné obrátky, ale i to bylo příliš pomalu. V okamžiku, kdy vydechla Nařino jméno a natáhla se, aby ji odtamtud odehnala, se jestřábovi cosi omotalo kolem nohou. Dravec ucítil, že se něco děje, a zamával křídly, aby uletěl, ale bylo příliš pozdě.

„Naro!“

Past se zatáhla a vystřelila Naru pryč, jako by byla oblázek vržený z praku. Ysolda se rozběhla za ní, tenké podrážky bot z králičí kůže podléhaly ostrým šlahounům, kterými se prodírala, trní jí rvalo šaty. Jestřábí křik se ozýval jen kousek před ní, těsně z dohledu, a Ysolda běžela za ním. Bolely ji nohy, srdce jí bušilo jako zvon a oči upírala přímo před sebe.

Tolik se soustředila na to, aby doběhla ke svému jestřábovi, že si nevšimla, že se světlo proměnilo, že se náhle ze-

šěřilo, že jí půda pod nohama měkne. Kdyby se zastavila a podívala na zem, všimla by si kořene nebo řady kamenů označených X, ogamským znamením pro nebezpečí. Teprve ve chvíli, kdy se odkudsi vynořila silná paže a popadla ji kolem pasu, si uvědomila, že i ona je v pasti.

